

Elsőéves mérnökhallgatók

Dr. b.c.dr. Kozák Antal egyetemi tanár, okleveles erdőmérnök, egyetemünk volt hallgatója, a vancouveri University of British Columbia professzor emeritusa felajánlásai alapján az Erdőmérnöki Kar Tanácsa *Kozák Antal ösztöndíjat* alapított, melynek alapján matematikai statisztika tantárgyból nyújtott

kiváló teljesítményéért díjazásban az idei tanévben *Merkei Gábor* okl. erdőmérnök-hallgató és *Ligacs Gergely* okl. faipari mérnök-hallgató részesültek.

Az Alma Mater iránt érzett tisztelet jelül és az erdészeti felsőoktatás támogatása érdekében alapított *Gratzer Miklós* ösztöndíjat a 2007/2008. tanévben

Győriványi Dániel okl. erdőmérnök hallgató nyerte el.

Az oktatási miniszter a 2007/2008. tanévben az Erdőmérnöki Karon nyolc kiváló tanulmányi eredménnyel rendelkező hallgató részére nyújtott köztársasági ösztöndíjat: *Fűr Tamás* erdőmérnök-hallgató, *Hájos Annamária* környezettudományi szakos hallgató, *Horváth Éva* környezettudományi szakos hallgató, *Horváth Zsuzsanna* környezettudományi szakos hallgató, *Kaszala Judit* erdőmérnök-hallgató, *Kinsztler Anita* környezetmérnök-hallgató, *Kovács Ferenc* erdőmérnök- és Szépligeti Mátys természetvédelmi mérnök-hallgató vették át az erről szóló oklevelet *Szövényi Zsolt* főosztályvezetőtől.

A tanévnyitó ünnepi kari tanácsulást az első évfolyamos hallgatók eskütetele és egyetemi polgárrá avatása zárta. A dékáni kézfogást követően *Kovács Ferenc* erdőmérnök-hallgató szolt az első éves diáktársakhoz.

Ünnepségünk hagyományosan a mindhárom versszakkal elénekelt Er-dészhimnussal zárult.

Dr. Varga Viktória

Fotó: Pápai G.

Kanadában is megemlékeztek az 50 éve történeteikről

A tanévnyitót megelőzően Vancouverben a British Columbiái Egyetem háromnapos ünnepséget szervezett az 50 éve megalakult magyar erdészeti fakultás tiszteletére. Az ünnepségről a Szerkesztőség több beszámolót, megemlékezést kapott, melyeknek szerkesztett változatát közöljük a következőkben, egyben elnézést kérve az olvasótól, hogy olykor ismétlések fordulnak elő az írásokban.

Soproni öregdiákok Vancouverben

Amint arról legutóbbi lapszámunkban beszámoltunk, jeles eseménysorozat helyszíne volt a vancouveri British Columbiái Egyetem (UBC) a közelmúltban. A soproni erdőmérnöki főiskoláról 1956-ban menekülni kényszerült tanárok és diákok megérkezésének 50. évfordulója alkalmából rendeztek megemlékezést a nyugat-kanadai intézményben. Mivel múlt heti tudósításunkat élénk visszhang kísérte, ezért újabb részleteket közlünk a többnapos eseménysorozatról.

Victorai magyarok ünnepelnek az 50-éves évfordulón. Fotó: Benkő Géza

Az ünnepségen az UBC és a soproni Nyugat-magyarországi Egyetem is a legmagasabb szinten képviseltette magát. A vancouveri intézetet *prof. Stephen Toope*, az egyetem elnöke, *Allan McEachern*, az egyetem kancellárja és *dr. Jack Saddler*, az erdőmérnök-

ki fakultás dékánja, míg a soproni egyetemet *prof. dr. Faragó Sándor* rektor, *prof. dr. Náblik András*, az erdőmérnöki kar dékánja, *prof. dr. Molnár Sándor*, a faipari mérnöki kar dékánja, *iff. Sarkady Sándor*, a központi könyvtár főigazgatója és *Wesztergom Viktorné*,

az FMK dékáni hivatalának vezetője képviselte.

A nyitó ceremónia szabadtéren zajlott le, sátor alatt, több száz résztvevővel. Megható jelenet volt, ahogy a soproni öregdiákok selmeci nótákat énekelve jöttek ki az erdészkar épületéből és áthaladtak a székely kapu alatt.

Ezt a csodálatos székely kaput az egyik soproni diák, *Józsa László* faragta, és büszkén hirdeti a világnak a British Columbiái Egyetem nagylelkűségét, amellyel a soproni diákokat befogadták.

Az ünnepségen beszédet mondott többek között a UBC elnöke, a NYME rektora, British Columbia felsőoktatási tartományi minisztere és a természeti erőforrások tartományi miniszterhelyetese, valamint *dr. Vastagh Pál*, a Magyar Köztársaság kanadai nagykövete. Az esemény fénypontja volt *Gratzer Miklós* professzornak, az öregdiákok elnökének humorral fűszerezett kitűnő beszéde.

Az esemény kiemelkedő színfoltja volt a torontói Rákóczi Alapítvány által készített Magyar Exodus című kiállítás. Ennek hivatalos megnyitóján részt vett *dr. Jack Saddler*, az erdőmérnöki kar dékánja, *Ayklerné Papp Zsuzsa*, a Rákóczi Alapítvány elnöke, *Jim Farrell* miniszterhelyettes és *dr. Vastagh Pál* nagykövet. Az 1956-os forradalom után Kanadában letelepedő közel 38 ezer magyar menekült életéről, megpróbáltatásairól és teljesítményéről beszámoló kiállítás jelentősen emelte a konferencia színvonalát. A kiállítás már eddig is nagy visszhangot keltett több kanadai tartományban és nagyvárosban, és most volt először látható British Columbiában.

Szintén emlékezetes része volt az ünnepi eseménysorozatnak a magyaros ebéd és a könyvtár főigazgatójának osztrák filmhíradókból készített vetített összeállítása.

A délutáni előadások során méltatások hangzottak el volt és jelenlegi UBC-

Józsa László terepszemlét tart, a leendő kopjafához alapanyagot keres

vezetők, *Szalkai András* soproni öregdiák, *Stephen Tolnai* (*Tolnai István* soproni öregdiák fia), *Doug Stables*, a Kanadai Erdészeti Egyesület elnöke és még mások részéről.

A másnapi tudományos-szakmai rendezvényen több kiváló előadás hangzott kanadai soproni öregdiákok részéről: *Tolnai István*, *Szalkai András*, *Apt Kamill*, *Jubász Erzsébet*, *Józsa László*, *Homoky István*, *Orlócíné Mihály Márta*, *Baraksó János*, *Kerekes József* és *Kozák Antal* szerepelt. A soproni egyetem rektora és a karok képviselői angol nyelvű előadást tartottak. Méltó befejezésként igen jó hangulatú banketten vettek részt a meghívottak, ahol további hozzászólások és köszöntések hangzottak el. A soproni köszöntésen kívül nagy tetszéssel fogadott beszédet mondott *Petbő József*, az OEE elnöke és *Robert Kozák*, erdősztanár méltó utódaként *Kozák Antalnak*, a UBC és a soproni egyetem egyaránt elismert professzorának.

(Megjelent a *Magyarság* c. kanadai lap 2007/27. számában)

rán kurzusokat vezetett graduális és posztgraduális hallgatóknak, oktatóknak, kutatóknak. A soproni PhD képzéshez kidolgozta a „Tudományos munka tervezése és értékelése” c. tárgyat. Ezzel jelentősen hozzájárult a soproni doktorképzés megszervezéséhez.

Bódig József prof. a Colorado State University professzoraként több fiatal faipari mérnök oktatót fogadott egy-egy év időtartamra, elősegítve nevezettek tudományos munkáját. Bódig József együttműködésével bontakozott ki Sopronban a roncsolásmentes vizsgálati oktatás és kutatás. A soproni oktatók is hasznosan forgatják Bódig József professzor Famechanika könyvét.

Iffjú Géza prof. (Virginia-Tech) az USA-ban valósította meg szakmai karrierjét. Kiemelkedő tudományos munkát végzett a faanatómia és a fafizika területén, és megszervezte az USA egyik leg erősebb fatudományi intézetét. Ezen intézetben 3 kollégánk szerzett PhD fokozatot, és további 8 kolléga végzett hosszabb-rövidebb kutatómunkát. Az

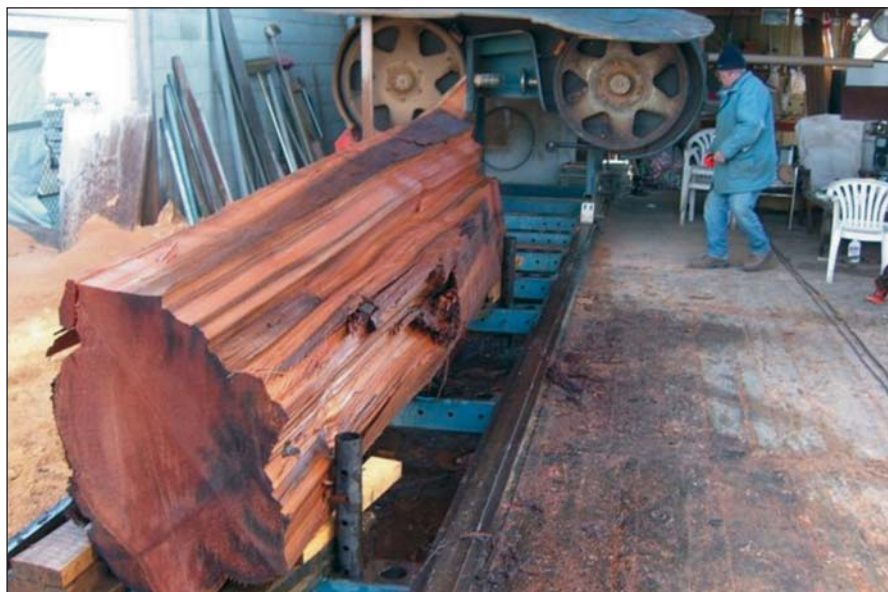
Segítség az itthon maradottaknak

Az érdemi együttműködés politikai okokból csak az 1970-es évek második felében kezdődött, és ennek mozgatói *Kozák Antal*, *Bódig József* és *Iffjú Géza* professzorok voltak. 1978-ban *Orbay László* faipari mérnök első ösztöndíjas-ként Vancouverben folytatja doktori tanulmányait. Az együttműködés fokozatosan szélesedik, egyre többen látogatnak hosszabb-rövidebb időre Sopronba, és kialakul az intézmények közötti kapcsolati is. Az alábbiakban elismeré-

sünket, hálánkat is kifejezve név szerint méltatjuk támogatóinkat.

Kozák Antal prof. (UBC Erdészeti Kar) dékánhelyettesként és azóta is folyamatos szervezője, segítője az együttműködésnek. Az 1980-as évek közepétől rendszeres szoros oktatási-kutatási kapcsolatot tartott és tart fenn a soproni alma materrel. Iskolateremtő tevékenységet végzett a korszerű erdészeti-faipari statisztika oktatásának soproni megteremtésében. E tevékenysége so-

itt végeztek közül *Peszler Ilona* és *Láng Elemér* a FMK professzorai.

Balatinecz János prof. (University of Toronto) a faanatómia oktatásához, kutatásához adta át tapasztalatait Sopronban. Több kollégát fogadott Torontóban, segítve tudományos munkájukat, és két alkalommal tartott hosszabb kurzusokat Sopronban a faanatómia oktatására. A

nyárültetvények faanyagminőségével kapcsolatban konkrét kutatási együttműködést végzett a soproni karral.

A fenti 4 professzor (*Bódig J., Balatinecz J., Ifjú G., Kozák A.*) a soproni egyetem díszdoktora lett kimagasló segítőkész tevékenységéért.

Szoros baráti szálak fűzik a Faipari Mérnöki Kart *Adamovics László* mechanika és *Lux András* fizika professzorokhoz. E két tudományterület ma a Faipari Mérnöki Kar gondozásában van, és így mindkét idős, nagyrabecsült kollégával tartjuk a kapcsolatot. Mindkét professzort 2005. évben az egyetem díszpolgárává választották.

Szanyi László PhD a több évtizedes papíripari kutatási tapasztalatait adta át a soproni kollégáknak. Éveken keresztül rendszeresen tartott előadásokat, segítette a fiatal oktatókat, kutatókat munkájukban. Több alkalommal fogadta a Vancouverbe látogató kollégákat.

Grozdlits György PhD (University of Louisiana, USA) széles körű szakmai tapasztalatait előadások, közös publikációk formájában törekedett átadni a soproni kollégáknak. A szárítással összefüggő kutatásokhoz speciális műszert ajándékozott. A tehetséges hallgatókat pedig az általa létrehozott ösztöndíjjal támogatja.

Szanyi L. és *Grozdlits Gy.* tevékenységét a kar legmagasabb kitüntetésével, a Pro Facultate Engineers emlékéremmel ismertük el.

Meg kell még arról is emlékeznünk, hogy *Józsa László* (Forintek Corp.) minden soproni kollégát nagy szakértelemmel kalauzol a „Forintek” kutatóintézetben és előadásának is nagy sikere volt Sopronban.

Kötelességünk még megemlékezni *Palkovics Jánosról*, aki nem faiparosként, hanem magánemberként mindenkor segítette karunk és a soproni Alma Mater működését.

Úgy hiszem, ezen előadásban még számos kollégáról meg kellene emlékezni, mert akár a soproni, akár a vancouveri találkozások során mindig szeretetet és segítőkészséget tapasztaltunk.

Az eddigi együttműködések tovább erősíti az a megállapodás, amelyet a soproni Erdőmérnöki Kar dékánja 2006. évben kötött a UBC Erdészeti Karának dékánjával.

A kopjafa születése

A több mint 800 éves arany óriás tuját (*Thuja plicata*) 2006. december 15-én döntötte ki egy óriási szélvihar – sok társával együtt – a vancouveri Stanley-parkban. Akár ez a vihar által kidöntött fatörzs, a magyarországi '56-os forradalom viharának túlélője is otthont találtak és új életet kezdtek a Brit-Kolumbiai Egyetemen. Az 50 éves jubileumon felavatott kopjafát *Józsa László* erdőmérnök tervezte és faragta.

Csúcsán a fenyőtoboz az új kezdetet, a gyümölcsöt jelenti, tágabb értelmében az oktatás beérett gyümölcse.

Alatta a tűlevelű fa jelenti Brit-Kolumbia, ill. Kanada, de akár a világ er-

deit, erdészetét. A mikroszkopikus struktúra a gyökereket, a fa struktúráját, kémiaiáját, s ezen keresztül a kutatás-fejlesztést szimbolizálja.

Alatta az X bajusz a férfi szimbólum a magyar népművészetben, a tulipán pedig a női hallgatókat szimbolizálja.

A bástya az otthont, a stabilitást jelképezi, benne a kutyafa (*Cornus nuttallii*, nagyvirágú som) virágával, amely Brit-Kolumbia tartomány virága.

Alatta a Föld az Egyenlítővel: az emberiség otthona.

Az öt gyűrű mindegyike egy-egy évtizedet jelent és a Kanadában eltöltött 50 évre utal.

Köszönet az Erdőmérnöki Kartól

Józsa László által készített székelykapu Vancouverben az Erdészeti Kar épülete előtt

1957. Vancouver, B.C. – megkezdődött a magyar nyelvű oktatás a Brit Kolumbiai Egyetem (University of British Columbia) Erdészeti Kar Sopron Divízióján. 2007. Sopron – az Erdőmérnöki Kartól átvette aranydiplomáját az első vancouveri évfolyam.

Ötven év, melyet 141 Kanadában végzett magyar diák életútja fémjelez. Ötven év, mely korszakokat jelent az Erdőmérnöki Kar életében. A közös gyökerekből indulva külön-külön utakat végigjárva 2007. júniusában Vancouverben és szeptemberben Sopronban mégis az egységet és az összetartozást ünnepeltük. Az összetartozásnak köszönhető, hogy azok, akik elmentek, de el nem szakadtak, folyamatosan nyomon követték az Erdőmérnöki Kar életét, majd ha tehették és módjukban állt, segítették a Kart.

A kapcsolat, a támogatás a UBC-n végzettek részéről még az 1970-es évek végén kezdődött, majd az együttműködés folyamatosan kiteljesedett: egyre többen és többen látogattak vissza Sopronba, és a személyes kötődések alapján kialakult az intézményi kapcsolat is.

Amint a politikai körülmények engedték, Sziklai Oszkár professzor úr rendszeresen hazalátogatva építette kapcsolatait az Erdőmérnöki Karral és az ERTI-vel egyaránt. Ezek eredményeként többen tanulmányúton vehettek részt Vancouverben, majd egy közös

tankönyv, az 1976-ban megjelent „Erdészeti nemesítés” készült el Tompa Károly professzor úrral. Még 1961-ben egy széles körű Brit Kolumbiai duglászfenyő szaporítóanyag gyűjtési expedíció anyagát juttatta el Magyarországra, mely kísérlet a Kámoni Arborétumban ma is megtekinthető. Sziklai professzor munkásságát és segítségét 1990-ben szintén tiszteletbeli doktori cím adományozásával köszönte meg az Erdészeti és Faipari Egyetem.

Kozák Antal professzor rendszeres és aktív oktatási-kutatási munkát végzett, és végez ma az Erdőmérnöki Karral, neki köszönhető az erdészeti és faipari matematikai statisztika oktatás ki-

teljesítése az alapképzésben és magasabb szinten a doktori képzésben egyaránt. Anyagi felajánlásaiból az Erdőmérnöki Kar Tanácsa 2005 októberében Kozák Antal Ösztöndíjat alapított, melyben a Statisztika c. tantárgyból kiemelkedő teljesítményt nyújtó egy-egy erdőmérnök és faipari mérnök-hallgató részesül. Kozák professzor volt az első, akit tevékenysége alapján, a UBC Erdészeti Karának dékánhelyetteseként, az akkor még Erdészeti és Faipari Egyetem tiszteletbeli doktori címmel tüntetett ki 1989-ben.

Adamovich László professzor a saját karrierjének eredményeinél fontosabbnak tartja azt a tényt, hogy Kanada segítségével, az első évek nehézségei ellenére tanártársaival együtt kiváló eredményeket elérő erdőmérnököket képezhettek idegen környezetben. Számtalan egyetemi tanár, dékán, ipari vállalat vezető mérnöke, a Magyar Társas Kör elnöke kerültek ki a soraikból – szorgalmuk és tehetségük révén. Adamovich professzor úr a köszönet első jeleként 1991-ben a Pro Universitate Soproniensis kitüntetést kapott, majd az Erdőmérnöki Kar előterjesztésére az Egyetem a hazai erdészeti műszaki felsőoktatás támogatásában kifejtett érdemei elismeréseként 2006-ban díszpolgári címmel tüntette ki.

Grátzer Miklós professzor az Erdőmérnöki Karon a Környezetvédelmi Tanszék megalakulása és fokozatos fejlesztése során sokoldalú metodikai és szervezési segítséget nyújtott, és lehetővé tette, hogy egy munkatárs munkahelyén, a siracusei egyetemen tanulmányozhatta a környezetvédelmi oktatást. Felesége Grátzer professzor Alma Mater iránt érzett tisztelete jeléül és az erdészeti felsőoktatás támogatására 2004-ben Grátzer Miklós Ösztöndíjat alapít-

Emléktábla a Soproni Egyetem aulájában, a UBC-n végzettek adománya

tott, mellyel évente egy, az aktív közösségi munkát végző és kiváló tanulmányi eredménnyel rendelkező erdőmérnök-hallgató részére 10 hónapra szóló ösztöndíj támogatásra nyílt lehetőség. Grátzer professzor támogatását 1992-ben tiszteletbeli doktori címmel köszönte meg az Alma Mater.

Lux András professzor hosszú évek óta az általa évente megnevezett volt professzorai emlékére a fizika tantárgyból kiemelkedően teljesítő hallgatókat díjazza az Erdőmérnöki Karon és a Faipari Mérnöki Karon egyaránt. Munkásságát az Egyetem – a Faipari Mérnöki Kar előterjesztésére – 2006-ban díszpolgári címmel ismerte el.

Az immár aranydiplomás *Palkovics János* az egyetemi Botanikus Kert támogatására hozott létre egy alapítványt, melyhez kapcsolódó támogatásai lehetővé tették a Botanikus Kert növényeinek oktatást és ismeretterjesztést szolgáló táblákkal való ellátását (részletesen ld.: Erdészeti lapok CXLI. évf. 11. szám).

Ez Kanada

Ily módon eddig több, mint 600 új tábla kihelyezésére nyílt lehetőség. Közreműködésével *Pintér László* önéletrajzi könyvének eladásából származó bevételt is hasonló célokra fordíthatta a Kar.

Szintén a Botanikus Kert részesült *Ötvös Imre* anyagi támogatásában, melynek eredményeképpen a Kar 2006. október 23-án két emlékpadozt állított fel: az egyiket a Botanikus Kert volt vezetőinek emlékére, a másikat a Botanikus Kertet segítőik tiszteletére. A Botanikus Kertet támogatta adományával *Safrányik László* is.

A fenti jellegű felsorolás és a kiemelés természetesen velejárója, hogy a legfontosabb összefoglaló készítésekor sem sikerül teljes képet adni a kapott segítségekről. Ezúton köszönjük meg mindazoknak a támogatását, akik az Erdőmérnöki Kar fejlődéséhez, a hallgatók előremeneteléhez, környezetünk szebbé tételéhez hozzájárultak!

Dr. Varga Viktória

Erdőmérnöki Kar hivatalvezetője

Beszámolók a vancouveri 50 éves jubileumról

Prof. dr. Grátzer Miklós, egyetemünk díszdoktora, az Alma Mater egyik büszkesége az 1956-os menekülés során társai meghatározó támasza, vezetője volt, s ahogy szeretett dékánjának, Roller Kálmán professzornak ígérte, mindmáig összetartja a Kanadában új hazára lelő egykori soproni egyetemistákat. Ez év június 14-15-16-án ünnepelték a vancouveri egyetemre kerülésük 50. évfordulóját – a magukat ma is soproninak tartó – öreg firmák és balekok.

„Ma, egy történelmi jelentőségű, felsőoktatási kuriózumnak számító képzés indításának ötvenedik évfordulójára emlékezünk, de nekünk – kanadai magyar erdészeknek –, ez a jubileum egyben a hálaadás ünnepe is. Szívünket a köszönet és hála érzése ma ugyanúgy áthatja, mint fél évszázaddal ezelőtt, amikor Kanada, Brit Columbia, s a University of British Columbia bennünket befogadott, ezáltal újjászülethettünk, s elkezdhattuk második életünket.

Köszönettel tartozunk a félszáz éves eseményeket méltató megemlékezés, a háromnapos ünnepségsorozat szervezőinek is, mert ez a tisztelet és lehetőség nyújt arra, hogy visszatekintsünk múltunkra, s történelmi nézőpontból felidéssük a régi zajos évek eseményeit.

Nagy öröm számomra, hogy megoszthatom veletek azokat a személyes élményeim, melyek abból a kivételes helyzetből fakadtak, hogy együtt dolgozhattam az ötven éves történelem irányítóival és főszereplőivel, akik döntő szerepet játszottak abban, hogy egy látomás valósággá vált. Teszem e vissza-

A nevezetes eseményen megjelent egyetemünk vezetői közül *prof. dr. Faragó Sándor* rektor, s az Erdőmérnöki és Faipari Mérnöki Kar dékánja, *prof. dr. Náblik András*, s *prof. dr. Molnár Sándor* is, akik köszöntötték a befogadó egyetemet, a messzire szakadt soproni testvéreket, valamint bemutatták a mai Alma Matert, s ezzel együtt a UBC-vel, illetve a Kanadában végzett magyar szakemberekkel kialakult együttműködést.

A jubilánsok nevében természetesen *Grátzer Miklós* mondott ünnepi beszédet, aki – miután megkülönböztetett tisztelettel üdvözölte az érintett, s az alkalomból meghívott előkelő vendégeket, majd társait, s egyben barátait és minden tisztelt jelenlévő urat, hölgyet – kik elfogadták a meghívást –, az alábbiak szerint foglalta össze ünnepi gondolatait:

Grátzer Miklós (jobbról) Faragó Sándorral

Adamovich László hölgykoszorúban

emlékezést úgy is, mint az utolsó, aki az álom megvalósítóival együttműködhetett, s még életben van.

Jack Pickersgill sajnos nem érhetette meg e szép napot, akinek köszönhetjük az osztrák lágerből való szabadulásunkat, mint ahogy további 38 000 magyar menekült is. Valósággal „kihalászott” bennünket a táborokból, s élete végéig a soproniak barátja maradt. Az otthoni rendszerváltozás után az Országos Erdészeti Egyesület elismerő oklevéllel jutalmazta jótevőnket, aki közel kilencven éves volt, amikor átadtuk neki a kitüntetést Ottawában. A baráti kapcsolatainkat jellemzi, hogy amikor az ünnepélyes pillanatokban megemlítettem, hogy mi bevándorlási miniszterként ismertük meg, később közlekedésügyi miniszterként tevékenykedett, most, címzetes magyar erdészként, akár az Antall-kormány erdészeti minisztere is lehetne, szemrebbenés nélkül válaszolt. „Miklós, én elfogadnám, persze csak akkor, ha jönnétek velem ti is.” Válaszomra, hogy bizony ez nem lenne egyszerű, azonnal kész tervvel reagált. „Dehogynem! Majd beszélek a magyar bevándorlásügyi miniszterrel.” Nem tudhatta, hogy a magyar kormányban nincs ilyen pozíció, én pedig, kissé fájdalmasan vicceltem. „Mi magyarok ritkán importálunk embereket, inkább exportálunk, főleg erdészeket...”

Jack Pickersgill igazi államférfi, kitűnő történész, nagy humanista, s igaz barát volt, akinek emléke előtt, ma is mély tisztelettel és hálával hajtunk fejet.

A Foley testvérek, Harald és Jo a Powell River Társaság vezetői nemcsak „házigazdáink” voltak, hanem a háttér-

ből hegyeket mozgattak meg az érdeünkben, élve óriási befolyásukkal a gazdasági életre, s az egyetemre egyaránt, ahol a vezetőség meglehetősen vonakodott, amikor rólunk volt szó. Emlékszem, Harald 1956. december 23-án repülőgéppel vitt ki Powell Riverbe, megmutatni jövőendő szálláshelyünket. Csúnya, sötét este volt, hideg, nyirkos köd szitált, a barakkok között nagy sár, s csak néhány meztelen villanykörte világított az üresen tátongó deszkaépületekben. Szinte bocsánatkérően nézett rám, én meg csak mondtam bizakodva, köszönjük az új otthonunkat, ahol a kétszáz soproni erdőszel egy szép kis egyetemet teremtünk majd. Olyan hitetlenkedve nézett rám – felhúzott szemöldökkel –, hogy folytattam mondani valóm. „Az egyetemet nem az épületek

hozzák létre, hanem szív és lélek teszi azzá, s mi bőven rendelkezünk mindkettővel, bármennyire nincstelenek vagyunk.” Egy évvel később, levelet kaptam tőle karácsonyra, melyben felsorolta mi minden jó történt az év során, s mint a legfontosabb jóról, rólunk is írt. „Powell Riverben egy szép kis egyetem működött, tele szellemmel és szívvel, s úgy látom, a hajtómotorból nem fogyott ki a spiritusz.”

A két Foley testvér, mint az önzetlenség, segítőkészség és a keresztény humanizmus megtestesítői egész életünkben példaképeink voltak, s a legnagyobb hálával gondolunk rájuk.

Jim Sinclair erdészeti és halászati miniszter, Nyugat-Kanada vezető liberális politikusa sem sajnált időt, energiát, hogy hatalmas politikai tőkéjével a mi érdeünkben támogassa Pickersgillt a parlamentben. Nehezen megközelíthető, zárt kantonunkba ötször is eljött, hogy konkrét segítséget adjon nekünk, s minden alkalommal velünk evett. Még ma, 50 év múlva is büntudatom van, hogy mindig csirkével kínáltuk, mert az volt a legolcsóbb, bezzeg nála halat kaptam, ha vendégül látott.

Fred McNeil – aki összekötőnk volt Powell River-rel – ájtott Európába, hogy találkozzon velünk, s több hónapon keresztül egyengette az utunkat, pedig nem volt kötelessége, önzetlenül tette. Cselekedetét igazi pálfordulásnak tekintethetjük, Saulból Szent Pállá vált a damaskuszi úton, amiért nem tudunk elégszer köszönetet mondani. Jól emlékszem arra, hogy látni akarta a vasfüggönyt, ezért egy éjszaka kimentünk oda. Mozdulatlanul ült, órákig nézte Európa szégyenletes kerítését. Hónapokkal ké-

Totemoszlopok

sőbb – az epizódot felidézve – arról mesélt, milyen merésznek érezte magát, amikor a családjával Torontóból Vancouverbe költözött, idegen környezetbe, s új állásba került, azonban látva a vasfüggönyön átszökött családot, miközben sárban kúsztak a szabadság felé egy szál ruhában, két kisgyerekekkel, akkor új értelmet nyert számára a bátorság. Sok selmeci-soproni nőt tanult meg tőlünk, azonban velünk kudarcot vallott tanítási kísérlete, mert még az angol óvodás mondókákig sem jutottunk el, minden erőfeszítése kútba esett.

Ma is jellemző, hogy az egyetemek rektorai szeretnek az éhező, mezítelen gyermekeiket egyedül nevelő anyák szerepében tetszelegni, a politikusokra pedig, akik a költségvetést szavazataikkal eldöntik, a mostoha, gyermekeiket elhagyó, a sovány gyerektartást akadva fizetgető felelőtlen apák szerepét osztják.

Normann MacKenzie a UBC akkori elnöke, mestere volt az ilyen színjátéknak, s becsületére legyen mondva, hogy a mostoha sorsú gyerekei közé bennünket, az új kétszáz éves szájú magyar diákokat is bevette, sőt tanteremhiányra hivatkozva pótköltségvetésért kilincselte. Ígéretéhez, miszerint fennmaradásunkat négy éven keresztül maximálisan biztosítja, mindvégig hű maradt, s ezért nagy hálával tartozunk.

Egyetemi oktatóként magam is meggyőződtem arról, hogy a legkisebb átszervezés valóságos mini polgárháborúval jár. 1957-ben a vancouveri egyetemen belül két erdészeti kar működött, ami jó alkalmat teremthetett volna a morzsákért való marakodásra, az ismert filmben egymást öldöklő Tutus és Hus-

tis vérengzésének receptje alapján, de nem ez történt. A két dudás nemcsak megfér, hanem baráttal működött együtt az egy csárdában. A tisztességes, egymást megértő közös munka, két rendkívüli személyiségnek, a két dékánnak *George Allennek*, és a mi *Roller Kálmánunknak* köszönhető, akik az akadémiai történelemben páratlan alkotást hoztak létre együtt. Kettejük baráti együttműködését talán az is segítette, hogy mindketten genetikával foglalkoztak, ami türelmet, hosszú távú célért való fáradozást igényel. A genetikus vakon bízik abban a szükségszerűségben, hogy a szakszerűen elütetett jó mag gondos ápolás mellett kiváló, bőséges termést hoz. Ezért hittek a Magyar Divízió sikerében is, s ezért hozták meg érte közös erőfeszítésüket. Kedves emlékem róluk, hogy a kezdet kezdetén Bécsben, amikor együtt voltunk *Gordon Cox* követnél, ők ketten gyalog indultak a városba könyvesboltokat keresni, erdészeti könyvek után kutattak. Még csak egy napja ismerték egymást, s közös nyelven nem tudtak kommunikálni, hiszen Kálmán bácsi németül beszélt, de angolul nem, George Allen pedig mindössze pár szót ismert a német nyelvből. Ennek ellenére késő estig együtt voltak, átfázva, de vidáman érkeztek haza. Évek múlva Allen – az epizódot felidézve – azt mondta, azon a délutánon kötöttek örökre barátságot, miután felfedezték egymás azonos vonásait, s a sorsközösséget. Barátságuk valóban kitartott idejük végezetéig, s mi is így maradhattunk fenn, nélkülük ma nem jubilálhatnánk.

Jack, Harald, Joe, Jim, Fred, Norman, George, Kálmán! Reméljük most is ve-

lünk vagytok lélekben, s az örök vadászmezőkön ti is ünneplitek egykori nagy tetteiteket, melyekért igen nagy hálával tartozunk nektek, ennél már csak az adósságunkat érezzük nagyobbak. Isten áldjon benneteket és nyugodjatok békében.

Nem maradhat el az emlékezésből az az időszak sem, amikor diplomával a zsebünkben úgy érkeztünk a munkaerőpiacra, mint a végkiárusítás után polcon maradt szépséghibás termék.

Brit Columbia a nagy lehetőségek, a nyomorúságos munkakörülmények, s a tűzfílleres sör hazája volt, melyet már mi is a magunkénak éreztünk. Az életünk forgatókönyvét ugyan nem Walt Disney írta Hollywoodban, s utunk során számtalanszor kerülgettük a gödröket, egyensúlyoztunk a csúszós, fekete jégen, találkoztunk forgalmi akadályokkal, sőt néha karambolt is szenvedtünk, de gyakran találtunk rá irgalmas samaritánusokra, s egy idő után azt is éreztük, hogy az „öshonos” erdészek kezdenek irántunk felengedni.

Ünnepélyesen mondok köszönetet mindnyájunk nevében valamennyi jóindulattal felénk nyújtott kézért, s meghatottan adok hangot hálánknak hozzátartozóink iránt. Összinté tisztelettel és szeretettel köszönjük a feleségeknek, élettársaknak, gyerekeknek unokáknak, hogy mindig mellettünk álltak jóban-rosszban, ők a mi kincseink, akik értelmet adtak életünknek.

Végezetül hozzátok szólok, kedves soproni barátaim. A mottó – „Qui transulit sustinet” –, igaz reátok. Ti egy nagyszabású társadalmi-oktatási kísérletben az átültető anyag voltatok, s ez az átültetés nemcsak az életben maradási eredményezte, hanem virágot és termést is hozott, feledhetetlen élő emlékeket, gazdag örökséget, komoly életművet teremtett. Szívem mélyéből köszönöm, hogy ötven évvel ezelőtt bizalmat szavaztatok nekem, s azóta is szolgálhatlak benneteket. Büszke vagyok arra, hogy egyike lehetek a csapatunknak, s felemelő érzés, hogy mindnyájatokat szerethetem.

Nekünk két hazát és két Alma Matert adott Istenünk. Kívánjuk, hogy virágozzanak, érjenek el mennél nagyobb sikereket.

Befogadó egyetemünk, a UBC nőjön, s gyarapodjon és továbbra is nyitott szívvel és ajtóval haladjon a jövő felé, soproni Alma Materünk pedig a kétszáz éves évforduló után boldog, sikerekben gazdag, eredményes harmadik évszázadot éljen meg.

Vivat Academia! Vivat Professores!”

Pintér László erdőmérnök, egykori UPC hallgató

Vastagh Pál Magyarország kanadai nagykövete (középen) az ünnepségen

A magyar himnusz eléneklése után elhangzottak a köszöntők, melyeknek a dicséret mellett az volt a mondanivalója, hogy a mi csoportunk az itteni erdőgazdálkodás lényeges változásait jó irányba befolyásolta. Ez alatt a pár évtized alatt a rablógazdálkodásból európaias erdőgazdálkodás fejlődött ki.

Magyarország nagykövete többek között köszönetet mondott Kanadának a több mint 38 ezer menekült befogadásáért és a UBC-nek, hogy lehetővé tette 141 erdész diplomájának megszerzését. *Dr. Faragó Sándor* is a köszönet mellett annak a reményének adott kifejezést, hogy a két egyetem baráti viszonya egy kölcsönös együttműködés további megerősödéséhez vezet. Ezt fogja szolgálni az Erdőmérnöki Kar meginduló angol nyelvű oktatása is.

Grátzer Miklós, a Soproni Alumnus elnöke beszédében megemlékezett mindazokról, akik már elköltöztek, akiknek baráti segítsége, humanitása lehetővé tette ezt az ötvenéves évfordulót. Elsőnek *Jack Pickersg* bevándorlási miniszter előrelátását, barátságát említette. Hozzánk való barátsága 90 éves korára sem szűnt meg, amikor megkapta a Magyar Erdészeti Egyesület díszoklevelét. Mikor megmutatták Miklósnak 1956. december 23-án a lágerszerű baraktábor, Miklós így reagált: „Nem az épületek teszik az egyetemet, hanem a diáklelek és eltökélt akarat.” *Jim Sinclair*-ről, az erdészeti és halászati miniszterről is hálával emlékezett meg, aki szintén készen volt bármikor lehetősége szerint segíteni. *Fred McNeil*, a Powell Riverrel való összekötőnk sem maradt

ki Miklós emlékeiből. Amikor Miklóssal meglátogatta a vasfüggönyön át még küszködő menekülteket, azt mondta, hogy „új bátorság-perspektívát szerzett magának”. Az egyetem akkori elnöke, *Normann MacKenzie* eltökélt támogatása is nagyban elősegítette beilleszkedésünket. Az erdészeti fakultás megértő dékánja, *George Allen* szervező és kommunikációs készsége lehetővé tette, hogy „két dudás egy csárdában” nem-hogy megfért, de barátságban együttműködött. Talán befolyásoló okozója lehet ennek az a tény, hogy mindketten Roller dékán úrral genetikában járatosak voltak, és megvolt bennük a türelem és az állhatatosság a hosszú lejáratú eredményességre. Ez volt a mi jó szerencsénk – mondja Miklós –, mert kettő-

jük nélkül mi most nem ünnepelnénk. Kikerülve az életbe, az első évek nehézségei elhalványodtak az új barátok, munkatársak segítőkészsége következtében. Így őrjük szeretettel emlékezünk. Befejező gondolatait a Sopron Alumnus-nak mondta: „ez az átültetés nemcsak az életben maradást eredményezte, de virágot és termést is hozott, feledhetetlen élő emlékeket”.

A hozzátartozókhoz szólva mondta: „feleségek, gyerekek, unokák! – a ti támogatástok a múltban, a jelenben és a jövőben a mi kincsünk”. Szerencsések vagyunk, hogy Alma Materünk is van. Ezek után sikeres jövőt kívánt mindkét egyetemnek és megtoldotta azzal, hogy boldog harmadik évszázadot kívánt Sopronnak a 200 éves erdészeti oktatás évfordulójára, VIVAT ACADEMIA, VIVAT PROFESSORES mondattal.

Ifj. Sarkady Sándor bemutatta és kommentálta az addig nem látott dokumentumfilmet a forradalomról és farienhorti tartózkodásunk idejéről. Lelkes megjegyzések közepette ismertük fel ifjúkori magunkat, társainkat. Ugyanitt mutatta be *dr. Faragó Sándor* is a NYME karait, és azok szépen felújított épületeit. Csak ez a két előadás történt magyarul.

Este a tiszteletbeli magyar konzul, *Molnár András* adott számunkra fogadást a Vancouver Lawn Tennis and Badminton Club helyiségeiben, ahol a nagykövet, *dr. Vastagh Pál* is megjelent feleségével.

Az ünnepségek másodnapján került sor a Sopron UBC tudományos szimpóziumra, melynek találó címet adtak, Looking Back, Moving Forward (Visszanézünk, de előre haladunk). Itt került sor

Pethô József a kanadaiakkal

Tolnai István (1959), Szalkai András (1959), Apt Kamill (1961), Ötvös Imre (1981), Juhász Erzsébet (1959) előadásaira, melyekben tudományos és szakmai kiemelkedő eredményekről számoltak be. Juhász Erzsébet beszédében hangsúlyozta, hogy a női erdőmérnökök kezdetben nagyon hátrányos helyzetben voltak munkalehetőség és fizetés szempontjából is. Ugyancsak megjegyezte, hogy a UBC erdészeti fakultásán akkor még nem volt női hallgató. Úgy tűnt, amit a kanadai előadók is megerősítettek, hogy a soproni fakultás hatására pár éven belül megjelentek a női hallgatók, és ma már közel egyenlő arányban vannak a fiúkkal. Ugyanerre később *Orlócíné Mihály Márta* is rámutatott.

Sopronból érkezett vendégeink közül *Faragó Sándor* rektor, *Náblík András*, az Erdőmérnöki Kar dékánja, *Molnár Sándor*, a Faipari Kar dékánja és *Wesztergom Viktorné* ismertették a magyarországi erdészeti és faipari oktatás helyzetét. *Faragó Sándor* előadásában többek között a magyarországi vadgazdálkodásról és a vadállományok védelméről esett szó.

Náblík András az Erdőmérnöki Kar tanulmányi rendszerének fejlődéséről adott ízelítőt: a Kar átvette a kreditrendszert és öt speciális kurzust vezettek be, köztük a környezetmérnök, környezet-tudományt és a természetvédelmet. *Molnár Sándor* és *Wesztergom Viktorné*

Kanada jelképfája mohos törzsszel

a faipari tudományok történelmi fejlődését vázolta, és a kanadai soproniakkal való együttműködést részletezte. Név szerint említette azokat, akik előadásaikkal vagy másképp segítettek Sopront. *Kozák Antal* statisztikailag összegezte a 141 soproni végzett erdőmérnök tudományos eredményeit és azt a következtetést vonta le, hogy a 46 személy, akik mester vagy doktori diplomát is szereztek, nagyban elősegítették, hogy a 'Hungarian Foresters' és egyben Sopron jó neve világviszonylatban elterjedt. Megjegyezte, hogy azoknak, akik magánvállalatoknak vagy az erdészeti minisztérium

kötélékében szakmai munkát végeztek, nehéz felmérni az eredményeiket, de ha megnézzük a tartományi erdészeten beállt változásokat az elmúlt 50 évben, azt kell mondanunk, hogy a soproni volt diákoknak kellett legyen szerepük ezekben a jó irányú változásokban. Ezt a feltevést többek között *Robert W. Kennedy* (Dean Emeritus) is megerősítette szentimentális beszédében.

A bankett a vancouveri Magyar Kulturális Központ nagytermében volt. Itt is meleg hangú üdvözlő szavak, angolul és magyarul. *Dr. Cindy Prescott* dékánhelyettes üdvözölte a vendégeket a vancouveri Erdészeti Kar nevében, amit soproni vendégeink felszólalása követett, majd befejezésül *Rob Kozák* mondott egy hangulatos díszbeszédet a másodgenerációs soproniak nevében, amiben arra kérte társait, hogy tartsák ezt a bámulatos történetet és a soproniak hagyományait életben. Végül a soproni vendégek és vancouveriek részvételével megkongattuk a klopácskát, megemlékezve elhunyt professzorainkról és diáktársainkról. A svédasztalszerűen megterített hideg-meleg vacsora feloldotta a kedélyeket. A megjelent 250 résztvevő többségét családtagok, unokák, dédunokák és meghívott közeli barátok tették ki. Végzőként este 9 óra körül felhangzottak Selmec-Sopron szívből jövő nótái.

Rob Kozák beszéde a Magyar Házban tartott banketten az utódok nevében

Főként szüleimnek köszönhetően töretlenül büszke vagyok magyar származásomra. Azonban a mai beszédem határozottan nem lesz magyaros, abban az értelemben, hogy próbálok rövid és lényegre törő maradni... és mint kitalálhatták, angolul fogok beszélni - hacsak nem akarnak valami tökéletes zagyvaságot hallani.

Természetesen 1956 egyik legfontosabb eseményéről beszélek, amikor a magyar vízipólócsapat 4-0-s győzelmet aratott a Szovjetunió fölött a melbourne-i olimpián. Így van: ez a jelentős esemény két felbecsülhetetlen tanulsággal szolgált nekem, hogy próbáljak mindig a felszínen maradni, de még inkább, hogy a lábkörmeim legyenek borotvaélesek.

Komolyra fordítva a szót, az 1956-os magyarországi forradalomra céloztam, és a soproni Erdészeti Akadémia közel 300 diákjának, oktatójának és családtagjaiknak a Brit Columbia Egyetemre

történő kivándorlásának a különleges és figyelemreméltó történetére.

Azt hiszem, ami engem – mint második generációs sopronit – illet, nyilvánvaló, hogy ha az '56-os események nem úgy zajlottak volna le, ahogyan, akkor ma nem lennék itt. Ez persze elég bonyolult érvelés, hiszen ez ugyanúgy elmondható a nagy háborúkra, Marx Kommunista Kiáltványára, a XVI-XVII. századi török megszállásra, egészen a nomád törzsek i.sz. 900 körüli Kárpát-medencébe településéig visszamenőleg.

Az 1956-os események meglepően egyszerű módon változtatták meg az életemet. Mindent elsöprő büszkeség tölt el, amikor erre gondolok. Valójában ez az az egy esemény az életemben, amire leginkább büszke vagyok. Ezt meglehetősen nehéz megmagyarázni, főleg, hogy ott sem voltam, és tartok tőle, hogy ez inkább azt a meglehetősen hétköznapi és egyhangú életet tükrözi, amit itt Kanadában tengetek...

De az a helyzet, hogy éppen ez a lényeg. Kanada egy csodálatosan jóindulatú ország. Itt a politikai elnyomás legfeljebb az útlevéért való sorbanállást jelenti, az önkényuralom dohányzási tilalom formájában jelentkezik, és csak akkor vagyunk kisebbségben, ha olyan csapatnak szurkolunk, akik nem hajlandók megnyerni a Stanley Kupát.

Másképp szólva, hihetetlenül szerencsések vagyunk, hogy ebben a nagyszerű országban élhetünk, amelynek hosszú békés történelme van, hőseit pedig még annál is hosszabban sorolhatnánk. De hadd gyarapítsam a listát még két hőssel...

Egyikük *Jack Pickersgill*, aki Kanada állampolgárság- és bevándorlásügyi minisztere volt a magyarországi forradalom alatt és után. Az a tény, hogy képes volt összekovácsolni mindazt, ami ahhoz kellett, hogy az egész soproni Akadémia napok alatt a UBC-re kerüljön, maga a csoda. Az viszont, hogy eléggé előrelátó volt, hogy megértse, milyen hosszú távú előnyökkel jár majd mind ez Kanada számára, már a hősiességgel

egyenértékű. Nem igazán tudom, hogy csinálta. Az ígéretes munkahelyek tették, hogy az a tény, hogy az egész Akadémia együtt maradhatott, vagy hogy magyarul tanulhattak tovább? Biztos vagyok, hogy mindezek komolyan latba estek, amikor úgy döntöttek, hogy Kanadába jönnek, de van egy olyan romantikus elképzelésem is, hogy ez talán annak is köszönhető, hogy az itteni fák olyan hihetetlenül nagyok az európaiakhoz képest.

Akárhogy is, Pickersgill idejében vagy 38 000 magyar menekült kért menedékjogot Kanadában, közvetlenül a felkelés után, egy soha nem látott áttelepedési hullám, amely örökre megváltoztatta mind a bevándorlási politikát, mind a Kanadát alkotó multikulturális egyveleg képét. Számomra azonban az ő cselekedetei fényesen példázák, hogy milyen egyszerűen megoldhatók a humanitárius krízisek egy kis nagylelkűséggel, képzelőerővel és sok-sok együttérzéssel. Azt hiszem, a mai kormányok és politikusok sokat tanulhatnának ebből.

A másik hős, akivel kiegészíteném a listát, nem egy személy, hanem több ember. A soproni erdészeti csoportról beszélek, sőt szélesebb értelemben mindarról a 38 000 magyar menekültől, akik sokmindent feláldoztak és kutya keményen dolgoztak, hogy hozzájáruljanak országunk jólétéhez és társadalmi arculatához, hogy a szó legigazabb értelmében állampolgárokká váljanak.

Nem csak én gondolom így. Hadd emlékeztessenek talán arra, hogy 1957-ben a Time Magazine a Magyar Szabadságharcost tette meg az „Év emberévé”. Azt pedig nem mondhatjuk el minden nap, hogy az „Év emberével” egy szobában lehetünk, és valószínűleg sokszor nem is nagyon vágyunk erre. De nézzünk csak körül! Tucatjával ülnek ebben a teremben ma este.

Ami a soproni erdőmérnököket illeti, a világ – és különösen British Columbia – erdészetére gyakorolt hatásuk messze nem önmagáért beszél. Számtalan példát említhetnék, de hadd mutassak rá arra, amit talán a legidősebb és legidősebb, ez pedig a „fenntarthatóság” gondolata. Amikor

1957-ben a soproni erdőmérnökök BC-ba jöttek, magukkal hoztak valamit, amiről – azt hiszem – itt BC-ban nagyon kevés foglalkozás volt; valamit, amit Aldo Leopold „környezetvédelmi etikának” nevezett. Persze akkoriban ezt gazdálkodásnak vagy sáfárságnak nevezték, de a lényeg az, hogy az elmúlt 50 évben BC erdészete komoly fejlődésen ment keresztül, a holdbéli tájat idéző tarvágásoktól a mai, talán a világ egyik legfejlettebb fenntartható erdőgazdálkodásáig. Nincs kétségem afelől, hogy ez annak köszönhető, hogy magyar erdőmérnökök szóródtak szét a tartományon belül, mint ipari, akadémiai és kormány szintű vezetők, magukkal hozva mind az erdő tisztelőt, mind sokféle értékének mélységes ismeretét és megbecsülését.

Még egy adalékot szeretnék hozzátenni ehhez a példa nélküli vándorláshoz, amikor egy egész erdészeti iskola költözött a UBC-re. Az UBC nagylelkűsége, hogy hajlandó volt az angolul nem beszélő diákokat és oktatókat befogadni, valóban rendkívüli. Ez a gesztus volt az egyetlen olyan eset, amikor a UBC Erdészeti Karát név szerint említették és jegyzőkönyvbe is vették az Egyesült Nemzetek Közgyűlésében. Szeretném erre felhívni

Az egykori előadóban

renek e két hete hogy megmozgatta a világot, és teszi ezt még ma is. Igen, a szovjet elnyomók elleni forradalom elbukott, de bizonyos értelemben a világ oly sokat nyert, mikor a szabadságot kereső magyar menekültek százezrei megérkeztek a világ különböző nemzeteinek partjaihoz, átadva tudásukat, bölcsességüket, munkamoráljukat, és jobb élet utáni vágyukat. Valóban azt hiszem, hogy ezzel az emberiség nyerte a legtöbbet.

Albert Camus, az ismert francia író, aki valaha elkötelezett sztálinista volt, de úgy megérintette a magyarországi forradalom, hogy megváltoztatta politikai beállítódását, az alábbi szavakat vetette papírra „A magyarok vére” című esszéjében, arról szólva, hogy mit tettek a magyarok a világért 1956-ban:

„Kínjaik, láncaik és kiűzetésük dacára dicsőséges örökséget hagytak reánk... a szabadságot, amelyet nem nyertek el, de amelyet egyetlen nap alatt visszaadtak nekünk.”

Kanadában nagymértékben és oly sokféleképpen profitáltunk ama döntésünkből, hogy a magyar menekültek ezreit, köztük a soproni Erdészeti Akadémia figyelemreméltó tagjait befogadtuk; ez a kanadai történelem meghatározó pillanata volt. Azért könyörgök második generációs soproni társaimnak, hogy tartsuk életben ezt a fantasztikus történetet, tartsuk meg élő örökségünként.

Befejezésül – az összes soproni végzett diáknak, oktatóknak és családjaiknak, a második, harmadik és immáron a negyedik generációs soproniak nevében, megköszönöm a szeretetet, támogatást, kitartást, de mindenekfelett köszönöm az áldozatokat, amelyeket azért hoztak, hogy nekünk jobb életünk lehessen, korlátlan lehetőségekkel ebbe a nagy és szabad és – ha szabad ezt mondanom – egyhangú és mindennapi kanadai nemzet tagjaként.

Kőbánya volt, most virágzó park

az Erdészeti Karon dolgozó kollégáim figyelmét. Ötven évvel később talán újra elérkezett az idő, hogy ismét valami hasonlóan bátor dolgot tegyünk, amely ekkora érdeklődésre tarthat számot.

Hadd fejezzem be azzal, hogy megdöbbenő elgondolni, hogy 1956 késő októbe-